

คำวินิจฉัยของ นายปรีชา เถลิงวิชัย ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๑๑/๒๕๕๒

วันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๒

เรื่อง ประธานรัฐสภาขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า หนังสือแสดงเจตจำนงขอรับความช่วยเหลือทางวิชาการและการเงินที่คณะรัฐมนตรี มีไปถึงกองทุนการเงินระหว่างประเทศ เป็นหนังสือสัญญาที่ต้องได้รับความเห็นชอบของรัฐสภา ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๒๔ วรรคสอง หรือไม่

ด้วยประธานรัฐสภาได้อาศัยอำนาจตามความในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๖ เสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยว่า หนังสือแสดงเจตจำนงขอรับความช่วยเหลือทางวิชาการและการเงินที่คณะรัฐมนตรีมีไปถึงกองทุนการเงินระหว่างประเทศเป็นหนังสือสัญญาที่ต้องได้รับความเห็นชอบของรัฐสภาตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๒๔ วรรคสอง หรือไม่

ตามเอกสารหลักฐานที่ประธานรัฐสภาส่งมายังศาลรัฐธรรมนูญได้ความว่า พลเอก ชวลิต ยงใจยุทธ ผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรฝ่ายค้าน รวม ๑๒๖ คน (จำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของสภาผู้แทนราษฎรตามมาตรา ๓๐๔ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย) ได้เข้าชื่อกันร้องขอต่อประธานวุฒิสภา ตามหนังสือลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ ขอให้ถอดถอน นายชวน หลีกภัย ผู้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี และ นายธารินทร์ นิมมานเหมินท์ ผู้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๓๐๓ ออกจากตำแหน่งโดยกล่าวหาว่า ผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวได้ร่วมกันทำหนังสือแสดงเจตจำนงขอรับความช่วยเหลือทางวิชาการและการเงิน ซึ่งลงนามโดย นายธารินทร์ นิมมานเหมินท์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง และผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย โดยได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีที่มี นายชวน หลีกภัย เป็นนายกรัฐมนตรี แล้วไปยังกองทุนการเงินระหว่างประเทศ ตั้งแต่ฉบับที่ ๒ ถึงฉบับที่ ๖ โดยมีข้อความว่าประเทศไทยต้องออกพระราชบัญญัติหรือพระราชกำหนดเพื่อให้การเป็นไปตามข้อตกลงอันเป็นหนังสือสัญญาที่ต้องได้รับความเห็นชอบของรัฐสภาตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๒๔ วรรคสอง แต่ผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวได้ทำความตกลงในหนังสือสัญญาดังกล่าวโดยไม่ได้รับความเห็นชอบของรัฐสภา ก่อน อันเป็นพฤติการณ์ที่ถือว่าใช้อำนาจหน้าที่ ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๓๐๓

ประธานวุฒิสภาได้มีหนังสือ ที่ สว ๐๐๐๘/๐๒๕๐๑ ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ ส่งคำร้อง ขอดอถอนนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังดังกล่าว ไปยังประธานคณะกรรมการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ตามบทบัญญัติในมาตรา ๓๐๕ ประกอบมาตรา ๓๒๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย เพื่อดำเนินการไต่สวนตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติได้พิจารณาแล้วเห็นว่าการไต่สวน เรื่องนี้มีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยรวม ๒ ประเด็น คือ

๑. นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังได้ใช้อำนาจหน้าที่ขัดต่อบทบัญญัติ แห่งรัฐธรรมนูญหรือไม่

๒. หากได้ใช้อำนาจหน้าที่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญแล้ว การกระทำดังกล่าวเป็น การกระทำโดยมีพฤติการณ์ส่อว่าจงใจหรือไม่

ส่วนประเด็นที่จะต้องพิจารณาในเบื้องต้นตามความเห็นของคณะกรรมการป้องกันและ ปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ จึงมีอยู่ว่าหนังสือที่คณะรัฐมนตรีมีไปถึงกองทุนการเงินระหว่างประเทศ เป็นหนังสือสัญญาที่จะต้องได้รับความเห็นชอบของรัฐสภาตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๒๕ วรรคสอง หรือไม่ ซึ่งประเด็นนี้ได้มีความเห็นขัดแย้ง แบ่งเป็น ๒ ฝ่าย คือ ฝ่ายแรก ได้แก่ คณะรัฐมนตรีมีความเห็นว่าเป็นอำนาจที่คณะรัฐมนตรีสามารถกระทำได้ โดยไม่ต้องขอความเห็นชอบ ของรัฐสภา และฝ่ายที่สอง ได้แก่ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรฝ่ายค้าน จำนวน ๑๒๖ คน มีความเห็น ว่า ต้องได้รับความเห็นชอบของรัฐสภาก่อน

กรณีเรื่องนี้เป็นปัญหาข้อโต้แย้งเกี่ยวกับการใช้อำนาจหน้าที่ขององค์กรต่างๆ ตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งเป็นอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญที่จะพิจารณาวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ โดยที่รัฐธรรมนูญ ได้กำหนดให้องค์กรนั้นหรือประธานรัฐสภาเป็นผู้เสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ จึงมีหนังสือ ที่ นร ๑๕๐๑/๒๕๒๖๑ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๑ ส่งปัญหาดังกล่าวมายังประธานรัฐสภาเพื่อเสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาล รัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย

ประธานรัฐสภาได้พิจารณาแล้วเห็นว่าปัญหาดังกล่าวเป็นข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน และเป็นการโต้แย้งเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่างๆ ตามรัฐธรรมนูญ คือรัฐบาลฝ่ายหนึ่งและ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอีกฝ่ายหนึ่ง และโดยที่ขณะนี้ยังไม่มีความหมายหรือระเบียบใดๆ ที่จะยึดถือ เป็นแนวทางในการปฏิบัติได้ ซึ่งหากปล่อยทิ้งไว้จากก่อให้เกิดความขัดแย้งในทางความคิดอย่างรุนแรง

อันอาจส่งผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อยของประเทศได้ ดังนั้นเพื่อยุติปัญหาข้อขัดแย้งระหว่างองค์กร และเป็นปัญหาที่กำลังอยู่ในความสนใจของประชาชน ประธานรัฐสภาจึงอาศัยอำนาจตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ มีหนังสือ ที่ สผ ๐๐๐๑/๑๐๑๕๓ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๑ เสนอเรื่องพร้อม ความเห็นดังกล่าวมาเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ศาลรัฐธรรมนูญได้ประชุมปรึกษาแล้วได้มีมติเห็นควรรับเรื่องตามหนังสือของประธานรัฐสภา ไว้ดำเนินการต่อไป ตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อ ๑๐ ด้วยคะแนนเสียง ๘ ต่อ ๑ ผู้ทำคำวินิจฉัยเป็นผู้ออกเสียงฝ่ายข้างน้อยเห็นว่าไม่ควรรับเรื่อง ของประธานรัฐสภาไว้ดำเนินการต่อไป จึงต้องปฏิบัติตามเสียงฝ่ายข้างมาก

ได้พิจารณาแล้ว ตามคำร้องของประธานรัฐสภา คดีมีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัย ๒ ประการ คือ

๑. ประธานรัฐสภามีสิทธิที่จะเสนอเรื่องพร้อมความเห็นตามคำร้องมายังศาลรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๒๖๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยหรือไม่

๒. หนังสือแสดงเจตจำนงขอรับความช่วยเหลือทางวิชาการและการเงินที่คณะรัฐมนตรีมีไปถึง กองทุนการเงินระหว่างประเทศมีลักษณะเป็นหนังสือสัญญาที่ต้องขอความเห็นชอบของรัฐสภาตาม รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๒๔ วรรคสอง หรือไม่

ต่อมาศาลรัฐธรรมนูญได้ประชุมปรึกษาตามปัญหาข้อ ๑ แล้ว มีมติว่าประธานรัฐสภามีสิทธิ เสนอเรื่องพร้อมความเห็น กรณีนี้ต่อศาลรัฐธรรมนูญ เพื่อพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๖ ด้วยคะแนนเสียง ๗ ต่อ ๖ ผู้ทำคำวินิจฉัยเป็นฝ่ายเสียงข้างน้อย จึงทำคำวินิจฉัยในส่วนของตนดังต่อไปนี้

ตามปัญหาข้อ ๑ คดีนี้เป็นเรื่องที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรฝ่ายค้านร้องขอให้ถอดถอน นายชวน หลีกภัย และนายธารินทร์ นิมมานเหมินท์ ซึ่งเป็นผู้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรี ว่าการกระทรวงการคลัง ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๓๐๓ ออกจากตำแหน่งก่อน ที่จะมีการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาตามรัฐธรรมนูญนี้ ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญไม่มีอำนาจหน้าที่พิจารณา วินิจฉัยเรื่องการถอดถอนบุคคลดังกล่าวตามหนังสือที่ผู้แทนราษฎรฝ่ายค้านได้เข้าชื่อยื่นต่อประธาน วุฒิสภา

โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หมวด ๑๐ ว่าด้วยการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ ส่วนที่ ๓ ว่าด้วยการถอดถอนจากตำแหน่งได้บัญญัติกระบวนการถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งสำคัญต่าง ๆ ไว้ในมาตรา ๓๐๓ ถึงมาตรา ๓๐๗ โดยมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

มาตรา ๓๐๓ บัญญัติให้วุฒิสภามีอำนาจถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา ประธานศาลฎีกา ประธานศาลรัฐธรรมนูญ ประธานศาลปกครองสูงสุดหรืออัยการสูงสุด โดยข้อหาว่า มีพฤติการณ์ร้ายแรงผิดปกติ ส่อไปในทางทุจริตต่อหน้าที่ ฯลฯ หรือส่อว่าจงใจใช้อำนาจหน้าที่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย

วรรคสองได้บัญญัติให้วุฒิสภามีอำนาจถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งสำคัญรองๆ ลงมาโดย ข้อกล่าวหาเช่นเดียวกับวรรคหนึ่งตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริต

มาตรา ๓๐๔ บัญญัติกำหนดจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต ที่มีสิทธิเข้าชื่อร้องขอต่อประธานวุฒิสภาให้ถอดถอนบุคคลตามมาตรา ๓๐๓ และจำนวนสมาชิกวุฒิสภามีสิทธิเข้าชื่อร้องขอต่อประธานวุฒิสภาให้ถอดถอนสมาชิกวุฒิสภาออกจาก ตำแหน่งโดยให้ระบุข้อกล่าวหาเป็นข้อๆ ให้ชัดเจน

มาตรา ๓๐๕ บัญญัติให้ประธานวุฒิสภาส่งคำร้องขอถอดถอนให้คณะกรรมการป้องกันและ ปราบปรามการทุจริตแห่งชาติได้สวน หากข้อกล่าวหาข้อใดมีมูลให้ส่งรายงานการได้สวนไปยังประธาน วุฒิสภาดำเนินการต่อไปตามมาตรา ๓๐๖ และอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินการฟ้องคดีต่อศาลฎีกาแผนก คดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและได้กำหนดวิธีการแก้ปัญหาในกรณีที่อัยการสูงสุดเห็นว่า รายงาน เอกสาร และความเห็นที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ส่งมายัง ไม่สมบูรณ์พอที่จะดำเนินคดีได้ โดยให้ทั้งสองฝ่ายร่วมกันตั้งคณะทำงานขึ้นเพื่อดำเนินการรวบรวม พยานหลักฐานให้สมบูรณ์ เพื่อส่งให้อัยการสูงสุดฟ้องคดีต่อไป

มาตรา ๓๐๖ บัญญัติให้ประธานวุฒิสภาเรียกประชุมวุฒิสภาเพื่อพิจารณากรณีดังกล่าวโดยเร็ว เมื่อได้รับรายงานตามมาตรา ๓๐๕ แล้ว ถ้าเป็นการส่งรายงานนอกสมัยประชุมก็ให้ดำเนินการให้มีการเรียกประชุมรัฐสภาเป็นการประชุมสมัยวิสามัญได้

มาตรา ๓๐๗ บัญญัติถึงวิธีการออกเสียงลงคะแนนว่าให้วุฒิสภามีอิสระในการลงคะแนน ซึ่งต้องลงคะแนนโดยวิธีลงคะแนนลับ มติให้ถอดถอนผู้ใดออกจากตำแหน่งให้ถือเอาคะแนนเสียง ไม่น้อยกว่าสามในห้าของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของวุฒิสภา

จึงเห็นได้ว่า กระบวนการถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งตามมาตรา ๓๐๓ ออกจากตำแหน่ง ตามรัฐธรรมนูญนี้ รัฐธรรมนูญบัญญัติให้วุฒิสภา ซึ่งตามปกติต้องประกอบด้วยสมาชิกที่ได้รับเลือกตั้ง ตามรัฐธรรมนูญนี้ เป็นผู้มีอำนาจถอดถอนตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๐๔ ถึงมาตรา ๓๐๗

แต่โดยที่เรื่องนี้เป็นกรณีที่ พลเอก ชวลิต ยงใจยุทธ ผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎรกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรฝ่ายค้าน รวม ๑๒๖ คน ยื่นคำร้องต่อประธานวุฒิสภาขอให้ถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวออกจากตำแหน่งในขณะที่วุฒิสภายังประกอบด้วยสมาชิกที่ได้รับแต่งตั้งตามรัฐธรรมนูญฉบับที่ยกเลิกไป กรณีจึงต้องบังคับตามบทเฉพาะกาลมาตรา ๓๒๒ วรรคสอง ซึ่งบัญญัติว่า “ก่อนที่จะมีการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภากฎตามรัฐธรรมนูญนี้ การถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งต่าง ๆ ตามรัฐธรรมนูญนี้ ให้เป็นมติของที่ประชุมร่วมของสภาผู้แทนราษฎรกับวุฒิสภากฎตามมาตรา ๓๑๕ และให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๐๕ (๑๔) มาตรา ๑๑๘ (๑๐) มาตรา ๑๓๓ (๘) มาตรา ๑๔๑ (๕) มาตรา ๑๖๘ (๓) มาตรา ๒๑๖ (๘) มาตรา ๒๖๐ (๖) มาตรา ๒๕๕ มาตรา ๓๐๓ มาตรา ๓๐๔ และมาตรา ๓๐๗ มาใช้บังคับโดยอนุโลม” ดังนั้นตามบทบัญญัติดังกล่าว การถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งตามรัฐธรรมนูญนี้ซึ่งรวมทั้งผู้ดำรงตำแหน่งตามมาตรา ๓๐๓ ออกจากตำแหน่งในขณะที่วุฒิสภายังประกอบด้วยสมาชิกวุฒิสภาที่ได้รับแต่งตั้งตามรัฐธรรมนูญฉบับที่ยกเลิกไป จึงต้องกระทำโดยมติของที่ประชุมร่วมของสภาผู้แทนราษฎรกับวุฒิสภา โดยถือการรับรองสถานะของสมาชิกของทั้งสองสภา วาระการดำรงตำแหน่งและจำนวนสมาชิกของทั้งสองสภาตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๑๕

การที่มาตรา ๓๒๒ วรรคสอง บัญญัติให้นำมาตราต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น มาใช้บังคับโดยอนุโลมนั้น มาตราต่าง ๆ ดังกล่าวบัญญัติไว้ดังนี้

มาตรา ๑๐๕ บุคคลผู้มีลักษณะดังต่อไปนี้ เป็นบุคคลต้องห้ามมิให้ใช้สิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร คือ

(๑๔) เคยถูกวุฒิสภามีมติตามมาตรา ๓๐๗ ให้ถอดถอนจากตำแหน่งและยังไม่พ้นกำหนดห้าปีนับแต่วันที่วุฒิสภามีมติจนถึงวันเลือกตั้ง

มาตรา ๑๑๘ สมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรสิ้นสุดลง เมื่อ

(๑๐) วุฒิสภามีมติตามมาตรา ๓๐๗ ให้ถอดถอนออกจากตำแหน่ง หรือศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยให้พ้นจากสมาชิกภาพตามมาตรา ๕๖ ในกรณีเช่นนี้ ให้ถือว่าสิ้นสุดสมาชิกภาพนับแต่วันที่วุฒิสภามีมติหรือศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัย แล้วแต่กรณี

มาตรา ๑๓๓ สมาชิกภาพของสมาชิกวุฒิสภาสิ้นสุดลง เมื่อ

(๘) วุฒิสภามีมติตามมาตรา ๓๐๗ ให้ถอดถอนออกจากตำแหน่ง หรือศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยให้พ้นจากสมาชิกภาพตามมาตรา ๕๖ ในกรณีเช่นนี้ ให้ถือว่าสิ้นสุดสมาชิกภาพนับแต่วันที่วุฒิสภามีมติหรือศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัย แล้วแต่กรณี

มาตรา ๑๕๑ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการการเลือกตั้งพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

(๕) วุฒิสภามีมติตามมาตรา ๓๐๗ ให้ถอดถอนออกจากตำแหน่ง

มาตรา ๑๖๘ ในระหว่างที่อายุของสภาผู้แทนราษฎรสิ้นสุดลงหรือสภาผู้แทนราษฎรถูกยุบ จะมีการประชุมวุฒิสภามีได้ เว้นแต่เป็นกรณีดังต่อไปนี้

(๓) การประชุมที่ให้วุฒิสภาทำหน้าที่พิจารณาและมีมติให้ถอดถอนบุคคลออกจากตำแหน่ง

มาตรา ๒๑๖ ความเป็นรัฐมนตรีสิ้นสุดลงเฉพาะตัว เมื่อ

(๘) วุฒิสภามีมติตามมาตรา ๓๐๗ ให้ถอดถอนออกจากตำแหน่ง

มาตรา ๒๖๐ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ ประธานศาลรัฐธรรมนูญและตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ พ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๖) วุฒิสภามีมติตามมาตรา ๓๐๗ ให้ถอดถอนออกจากตำแหน่ง

มาตรา ๒๕๕ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของสภาผู้แทนราษฎรมีสิทธิเข้าชื่อร้องขอต่อประธานวุฒิสภาว่ากรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ผู้ใดกระทำการขาดความเที่ยงธรรม จงใจฝ่าฝืนรัฐธรรมนูญ หรือกฎหมาย หรือมีพฤติการณ์ที่เป็นการเสื่อมเสียแก่เกียรติศักดิ์ของการดำรงตำแหน่งอย่างร้ายแรงและขอให้วุฒิสภามีมติให้พ้นจากตำแหน่งได้

มติของวุฒิสภาให้กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติพ้นจากตำแหน่งตามวรรคหนึ่ง ต้องมีคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสามในสี่ของจำนวนสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของวุฒิสภา

ตามบทบัญญัติของมาตราต่างๆ ดังกล่าวจึงมีความหมายว่าในขณะที่ยังไม่มีการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาตามรัฐธรรมนูญนี้การถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งต่างๆ ตามรัฐธรรมนูญนี้ที่ในมาตราดังกล่าวข้างต้นบัญญัติว่าวุฒิสภามีมติให้ถอดถอนจึงต้องกระทำโดยมติของที่ประชุมร่วมของสภาผู้แทนราษฎรกับวุฒิสภาตามบทเฉพาะกาลโดยอนุโลม เฉพาะวุฒิสภาแต่สภาเดียวดังที่บัญญัติไว้ในมาตราต่างๆ ดังกล่าวจึงไม่มีอำนาจลงมติถอดถอนได้

ส่วนที่ให้นำมาตรา ๓๐๓ มาตรา ๓๐๔ และ มาตรา ๓๐๗ ซึ่งมีสาระสำคัญดังกล่าวข้างต้นมาใช้บังคับโดยอนุโลม โดยไม่ได้กล่าวถึงมาตรา ๓๐๕ มาตรา ๓๐๖ ด้วยนั้น แสดงว่ารัฐธรรมนูญมีเจตนารมณ์ที่ต้องการจะห้ามไม่ให้นำมาตรา ๓๐๕ มาตรา ๓๐๖ ซึ่งเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติในการถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งตามมาตรา ๓๐๓ และการที่ประธานวุฒิสภาจัดให้มีการประชุมวุฒิสภา หรือดำเนินการจัดให้มีการประชุม

รัฐสภาเป็นการประชุมสมัยวิสามัญ (ประชุมวุฒิสภา) เพื่อพิจารณาเรื่องการถอดถอนเมื่อรับรายงาน ตามมาตรา ๓๐๕ แล้วมาใช้บังคับอย่างชัดเจน ดังนั้นเมื่อประธานวุฒิสภาได้รับคำร้องขอให้ถอดถอน ผู้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังจากผู้นำฝ่ายค้านในสภาผู้แทนราษฎร และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรฝ่ายค้านตามมาตรา ๓๐๓ มาตรา ๓๐๔ แล้วจึงไม่จำเป็นต้องส่งคำร้องให้ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติดำเนินการไต่สวนตามหน้าที่ และคณะกรรมการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติก็ไม่มีอำนาจประชุมกำหนดประเด็นหรือทำข้อเสนอแนะใดๆ เกี่ยวกับการถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวไปยังประธานรัฐสภา เพราะเป็นการปฏิบัติหน้าที่นอกเหนือจาก ที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้ การกระทำดังกล่าวของประธานวุฒิสภาตามหนังสือ ที่ สว ๐๐๐๘/๐๒๕๐๑ ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ และของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ตาม หนังสือ ที่ นร ๑๕๐๑/๒๕๒๖๑ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๑ จึงเป็นกระบวนการที่รัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๓๒๒ วรรคสอง มิได้บัญญัติให้กระทำได้ตั้งแต่เริ่มต้นแล้ว หากศาล รัฐธรรมนูญได้วินิจฉัยตามกระบวนการดังกล่าวต่อไป คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญก็จะไม่ขัดด้วย รัฐธรรมนูญเช่นกัน

ปัญหาต่อไปมีว่า การที่ประธานรัฐสภาได้มีหนังสือ ที่ สผ ๐๐๐๑/๑๐๑๕๓ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๑ เสนอเรื่องพร้อมความเห็นฯ ขอดกกลงตามหนังสือแสดงเจตจำนงขอรับความช่วยเหลือทาง วิชาการและการเงินที่คณะรัฐมนตรีมีไปถึงกองทุนการเงินระหว่างประเทศ เป็นหนังสือสัญญาที่ต้องได้รับความ เห็นชอบของรัฐสภา ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๒๔ วรรคสอง หรือไม่ มายังศาลรัฐธรรมนูญตามหนังสือเสนอแนะของประธานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต แห่งชาติเพื่อพิจารณาวินิจฉัยนั้นต้องด้วยเงื่อนไขตามบทบัญญัติมาตรา ๒๖๖ ของรัฐธรรมนูญ หรือไม่

ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า มาตรา ๒๖๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มีความหมายว่า เมื่อได้เกิดปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรหนึ่งองค์กรใดตามรัฐธรรมนูญขึ้น หรือองค์กรต่างๆ ตามรัฐธรรมนูญได้เกิดปัญหาขัดแย้งกันเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรขึ้น องค์กรนั้นหรือประธาน รัฐสภา ก็มีอำนาจเสนอเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยเพื่อยุติปัญหา หรือระงับข้อขัดแย้ง ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญดังกล่าวให้หมดสิ้นไป

ตามพยานหลักฐานที่ประธานรัฐสภาส่งมาได้ความว่าคณะรัฐมนตรีที่มีนายชวน หลีกภัย เป็นนายกรัฐมนตรี เป็นผู้ทำความตกลงตามหนังสือแสดงเจตจำนงขอรับความช่วยเหลือทางวิชาการ และการเงินกับกองทุนการเงินระหว่างประเทศ ฉบับที่ ๒ ถึงฉบับที่ ๖ และเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ปฏิบัติ ตามข้อตกลงในหนังสือดังกล่าวปัญหาว่าหนังสือแสดงเจตจำนงดังกล่าวเป็นหนังสือสัญญาที่จะต้องออก

พระราชบัญญัติเพื่อให้การเป็นไปตามสัญญาซึ่งจะต้องได้รับความเห็นชอบของรัฐสภาตามรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๒๕ วรรคสอง หรือไม่ จึงเป็นปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของ คณะรัฐมนตรีและรัฐสภา ซึ่งเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญเกี่ยวข้องกันโดยไม่ปรากฏว่าองค์กรตาม รัฐธรรมนูญทั้งสององค์กรมีปัญหาขัดแย้งกันเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ตามหนังสือสัญญาดังกล่าว แต่ปรากฏตามหนังสือที่ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ มีถึงประธานรัฐสภา ที่ นร ๑๕๐๑/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๑ ระบุว่า “ในประเด็นนี้คณะรัฐมนตรีมีความ เห็นว่า เป็นอำนาจที่คณะรัฐมนตรีสามารถกระทำได้โดยไม่ต้องขอความเห็นชอบของรัฐสภา แต่สมาชิก สภาผู้แทนราษฎร จำนวน ๑๒๖ คน มีความเห็นว่าต้องได้รับความเห็นชอบของรัฐสภาก่อน” แสดงให้ เห็นว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรฝ่ายค้าน จำนวน ๑๒๖ คน ซึ่งมีใช้องค์กรตามรัฐธรรมนูญกลับมีความ เห็นโต้แย้งการปฏิบัติตามข้อตกลงของคณะรัฐมนตรีทำให้มีปัญหาเกิดขึ้น ดังนั้นที่หนังสือดังกล่าวอ้าง ต่อไปว่า “กรณีของเรื่องนี้จึงเป็นปัญหาโต้แย้งเกี่ยวกับการใช้อำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ” จึงไม่ถูกต้อง เพราะผู้โต้แย้งการใช้อำนาจหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญ ไม่ใช่ใช้องค์กรตามรัฐธรรมนูญ ด้วยกัน จึงไม่อาจเกิดข้อพิพาทหรือปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ขององค์กรต่าง ๆ ตามรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๒๖๖ ดังนัยที่กล่าวข้างต้นได้

กรณีจึงต้องถือว่าไม่มีปัญหาเกิดขึ้นเกี่ยวกับการใช้อำนาจหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติตามข้อตกลงของ คณะรัฐมนตรีและรัฐสภา ซึ่งเป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญ เพราะผู้โต้แย้งไม่ใช่ใช้องค์กรตามรัฐธรรมนูญ ประกอบกับคณะรัฐมนตรีและรัฐสภาก็มิได้ร้องขอให้ประธานรัฐสภาเสนอเรื่องพร้อมความเห็นเกี่ยวกับการ ปฏิบัติตามข้อตกลงกับกองทุนการเงินระหว่างประเทศมาให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย แต่ประธาน รัฐสภากลับเสนอเรื่องพร้อมความเห็นดังกล่าวมายังศาลรัฐธรรมนูญตามคำเสนอแนะในหนังสือของ ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติซึ่งได้วินิจฉัยมาแล้วว่าคณะกรรมการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติไม่มีอำนาจหน้าที่ได้สวนและเสนอแนะเกี่ยวกับการถอดถอน ผู้ดำรงตำแหน่งตามมาตรา ๓๐๓ ตามบทเฉพาะกาล มาตรา ๓๒๒ วรรคสอง ซึ่งมีได้บัญญัติให้นำ มาตรา ๓๐๕ มาใช้บังคับ

นอกจากนี้ความเห็นที่ประธานรัฐสภาเสนอมายังศาลรัฐธรรมนูญก็มีใช้ความเห็นที่เกี่ยวกับ ข้อโต้แย้งของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรฝ่ายค้าน ๑๒๖ คน ว่าข้อตกลงที่คณะรัฐมนตรีทำกับกองทุน การเงินระหว่างประเทศ เป็นหนังสือสัญญาที่ต้องขอความเห็นชอบของรัฐสภาตามมาตรา ๒๒๕ วรรคสอง หรือไม่ แต่เป็นการแสดงความเห็นที่เป็นเหตุผลต่างๆ ไปในการเสนอเรื่อง จึงไม่ใช่การแสดง ความเห็นที่เป็นสาระสำคัญของเรื่องที่เสนอตามที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ บัญญัติไว้

ด้วยเหตุผลข้างต้น จึงเห็นว่าการเสนอและความเห็นของประธานรัฐสภาตามคำร้องดังกล่าว ที่ยื่นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย ไม่ชอบด้วยกระบวนการตามที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ และไม่เข้าเงื่อนไขตามมาตรา ๒๖๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ศาลรัฐธรรมนูญไม่อาจรับไว้ดำเนินการต่อไปได้จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยปัญหาข้อ ๒ อีกต่อไป เห็นควรให้ยกคำร้องของประธานรัฐสภา

ส่วนที่ศาลรัฐธรรมนูญได้วินิจฉัยปัญหาข้อ ๒ ตามคำร้องของประธานรัฐสภา ซึ่งมีความว่า “หนังสือแสดงเจตจำนงขอรับความช่วยเหลือทางวิชาการและการเงิน ที่คณะรัฐมนตรีมีไปถึงกองทุนการเงินระหว่างประเทศมีลักษณะเป็นหนังสือสัญญาที่ต้องขอความเห็นชอบของรัฐสภาตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๒๔ วรรคสอง หรือไม่” และลงมติด้วยคะแนนเสียง ๖ ต่อ ๒ วินิจฉัยว่าหนังสือแสดงเจตจำนงขอรับความช่วยเหลือทางวิชาการและทางการเงินที่คณะรัฐมนตรีมีไปถึงกองทุนการเงินระหว่างประเทศ ฉบับที่ ๒ ถึงฉบับที่ ๖ ไม่มีลักษณะเป็น “หนังสือสัญญา” ตามความในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๒๔ วรรคสอง จึงไม่ต้องได้รับความเห็นชอบของรัฐสภาก่อน โดยผู้ทำคำวินิจฉัยเป็นฝ่ายออกเสียงให้ยกคำร้องตั้งแต่ต้น และงดออกเสียงในปัญหาดังกล่าว

ผู้ทำคำวินิจฉัยเห็นว่า ปัญหาที่ว่า หนังสือแสดงเจตจำนงขอรับความช่วยเหลือทางวิชาการและทางการเงินที่คณะรัฐมนตรีมีไปถึงกองทุนการเงินระหว่างประเทศ ตั้งแต่ฉบับที่ ๒ ถึงฉบับที่ ๖ ซึ่งเป็นปัญหาในคดีนี้ มีข้อความว่าอย่างไรเป็นปัญหาข้อเท็จจริง และข้อความในหนังสือแสดงเจตจำนงดังกล่าวจะเป็น “หนังสือสัญญา” ตามความหมายในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๒๔ วรรคสอง หรือไม่ เป็นปัญหาข้อกฎหมาย ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญจะต้องตีความคำว่า “หนังสือสัญญา” ตามมาตรา ๒๒๔ วรรคสอง ว่ามีความหมายว่าอย่างไรและจะนำมาปรับใช้กับข้อความในหนังสือที่คณะรัฐมนตรีมีไปถึงกองทุนการเงินระหว่างประเทศ ฉบับที่ ๒ ถึงฉบับที่ ๖ ได้หรือไม่ กล่าวคือ การวินิจฉัยปัญหานี้ ศาลรัฐธรรมนูญจะต้องตีความข้อความในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๒๔ วรรคสอง เพื่อนำมาปรับใช้กับข้อเท็จจริง ในหนังสือแสดงเจตจำนงนั่นเอง

เมื่อพิจารณาบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันแล้ว จะเห็นได้ว่าไม่มีบทมาตราใดที่บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจตีความด้วยบทในรัฐธรรมนูญได้ เหมือนรัฐธรรมนูญฉบับที่ยกเลิกไปได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๐๗ ความว่า “ในกรณีที่คณะรัฐมนตรี รัฐสภา วุฒิสภา หรือสภาผู้แทนราษฎร มีมติว่ากรณีมีปัญหาที่จะต้องตีความตามรัฐธรรมนูญ ให้นายกรัฐมนตรี ประธานรัฐสภา ประธานวุฒิสภา หรือประธานสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่กรณีส่งเรื่องให้คณะตุลาการรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัย” ส่วน

ศาลรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน คงมีอำนาจวินิจฉัยตีความรัฐธรรมนูญเฉพาะที่รัฐธรรมนูญบัญญัติให้อำนาจไว้เฉพาะบางมาตราเท่านั้น เช่น กรณีตามมาตรา ๒๖๔ บัญญัติให้ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจตีความรัฐธรรมนูญเพื่อนำไปใช้วินิจฉัยว่า “บทกฎหมายที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดี” ขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญ หรือไม่ ส่วนการตีความรัฐธรรมนูญเพื่อนำไปใช้กับกรณีอื่นๆ ที่รัฐธรรมนูญไม่ได้บัญญัติให้อำนาจไว้ศาลรัฐธรรมนูญก็ไม่มีอำนาจตีความได้

อีกทั้งตามคำร้องของประธานรัฐสภาก็เป็นเรื่องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยปัญหาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ โดยกล่าวอ้างว่ามีปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญเท่านั้น ไม่ใช่เป็นเรื่องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตีความมาตรา ๒๒๔ วรรคสอง แต่ประการใด ดังนั้นการที่ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยโดยตีความถ้อยคำในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๒๔ วรรคสอง จึงเป็นกรณีที่กระทำไปโดยไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญและนอกเหนือคำร้องของประธานรัฐสภาผู้ทำคำวินิจฉัยจึงเห็นว่า ศาลรัฐธรรมนูญไม่มีอำนาจวินิจฉัยปัญหาข้อ ๒ ดังกล่าว คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่วินิจฉัยว่า หนังสือแสดงเจตจำนงขอรับความช่วยเหลือทางวิชาการและการเงินที่คณะรัฐมนตรีมีไปถึงกองทุนการเงินระหว่างประเทศ ไม่มีลักษณะเป็น “หนังสือสัญญา” ตามความในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๒๔ วรรคสอง จึงไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ

นอกจากนี้การที่ศาลรัฐธรรมนูญลงมติด้วยคะแนนเสียง ๘ ต่อ ๑ รับเรื่องตามคำร้องของประธานรัฐสภาไว้ดำเนินการต่อไป ตามข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ ๑๐ ก็ดี ลงมติวินิจฉัยด้วยคะแนนเสียง ๗ ต่อ ๖ ว่าประธานรัฐสภามีสิทธิเสนอคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๖ เพื่อศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ก็ดี และลงมติด้วยคะแนนเสียง ๖ ต่อ ๒ วินิจฉัยว่าข้อความในหนังสือแสดงเจตจำนงขอรับความช่วยเหลือทางการเงินและทางวิชาการที่คณะรัฐมนตรีทำกับกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (I.M.F) มิใช่หนังสือสัญญาตามความหมายของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๒๔ วรรคสองก็ดี นั้น ประการแรกผลของการวินิจฉัยดังกล่าวเท่ากับศาลรัฐธรรมนูญได้รับรองการกระทำของประธานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ซึ่งบทเฉพาะกาลมาตรา ๓๒๒ วรรคสอง มิได้บัญญัติให้อำนาจตามมาตรา ๓๐๕ ในการปฏิบัติหน้าที่ใดส่วนคำร้องขอถอดถอน ฯ ในกรณีนี้ ว่าเป็นการกระทำที่มีอำนาจหน้าที่ถูกต้องตามรัฐธรรมนูญจึงเป็นการวินิจฉัยที่ขัดแย้งต่อรัฐธรรมนูญและเป็นการเพิ่มอำนาจให้แก่องค์กรตามรัฐธรรมนูญเอาเองโดยไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๒๒ วรรคสอง เพราะการวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญมีผลผูกพันคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติตามรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๒๖๘ ด้วย และได้ส่งผลให้การกระทำของประธานวุฒิสภาที่ส่งคำร้องขอถอดถอน ฯ ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรฝ่ายค้านในกรณีนี้ไปให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติไต่สวนตามมาตรา ๓๐๕ กลับกลายเป็นการกระทำที่มีอำนาจตามคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญโดยไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญไปด้วย ทั้ง ๆ ที่มาตรา ๓๒๒ วรรคสอง มิได้บัญญัติให้นำมาตรา ๓๐๕ ที่ให้อำนาจประธานวุฒิสภาส่งคำร้องขอถอดถอน ฯ กรณีนี้ ไปให้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติไต่สวนมาใช้บังคับแต่ประการใด ผลการวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าวจึงเป็นการวางบรรทัดฐานที่ไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญอย่างชัดเจน

ส่วนประการที่สอง การวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ เท่ากับยอมรับว่าที่ประธานรัฐสภาส่งเรื่องตามคำร้องมายังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย ตามข้อเสนอแนะของประธานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ซึ่งเป็นกระบวนการที่ไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ กลับกลายเป็นกระบวนการที่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ จึงเป็นการวางบรรทัดฐานการกระทำที่ไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญของประธานรัฐสภา เป็นการกระทำที่ชอบด้วยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญไปด้วย จึงอาจเกิดปัญหาที่สำคัญที่สุดตามมาภายหลังว่ากรณีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญขัดแย้งกับรัฐธรรมนูญ ประชาชนหรือองค์กรตามรัฐธรรมนูญ จะถือตามคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ หรือรัฐธรรมนูญกันแน่และคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญกับกฎหมายรัฐธรรมนูญ อะไรเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้ทำคำวินิจฉัยจึงเห็นว่าควรยกคำร้องของประธานรัฐสภา

วินิจฉัยให้ยกคำร้องของประธานรัฐสภา

นายปรีชา เฉลิมวิชัย
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ